

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: stażysta Anna Rokseła

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 roku sprawy

P. K. c. W. i J. z domu L. ur. (...) w G.

oskarżonej o to, że:

1) W dniu 24 listopada 2017 roku w godz. 13:00-14:00 w P. przy ul. (...), woj. (...), przedstawiając się za agenta ubezpieczeniowego została wpuszczona do mieszkania numer (...), a następnie dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1400 zł, czym działała na szkodę K. J. (1), przy czym zarzucanego czynu dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc skazaną za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2) W dniu 24 listopada 2017 roku około godz. 13:00 w P. przy ul. (...), woj. (...), przedstawiając się za agenta ubezpieczeniowego została wpuszczona do mieszkania numer (...), a następnie usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia biżuterii wartości 1500 zł będącej w posiadaniu W. i A. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na fakt uniemożliwienia jej tego i wyproszenia przez właścicieli mieszkania, przy czym zarzucanego czynu dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc skazaną za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka

- oskarżoną **P. K.** uznaje za winną popełnienia czynów zarzuczonych jej w pkt. 1 i 2 aktu oskarżenia z tą zmianą, iż przyjmuje, że stanowią one ciąg przestępstw popełnionych w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na podstawie art. 91 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. O. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonej z urzędu;
- zwalnia oskarżoną od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Ustalając rodzaj i rozmiar represji karnej Sąd obowiązany był kierować się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk bacząc, by orzeczona kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Oceniając stopień winy należało mieć na względzie takie okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonych wolę popełnienia przestępstwa. Istnienia takich okoliczności postępowanie dowodowe nie dowiodło, toteż stopień zawinienia P. K. uznać należy za wysoki.

Oba czyny cechuje równie wysoki stopień społecznej szkodliwości, ocenianej przez pryzmat komponentów wskazanych w art. 115 § 2 kk. Oskarżona godziła w dobro o niekwestionowanej wartości, działała w zamiarze bezpośrednim i w sposób wyjątkowo bezduszny. Dobór ofiar z kręgu osób starszych, a przez to ufnych i nie zdających sobie sprawy z przebiegłości współczesnych sprawców przestępstw przeciwko mieniu, świadczy o znacznej skali cynizmu oskarżonej i jej dużym wyrachowaniu. Wartość wyrządzonej i grożącej szkody materialnej z perspektywy pokrzywdzonych jest znacząca, o czym przekonuje już tylko odniesienie jej do wartości pobieranych przez w/w świadczeń emerytalnych. P. K. bez wahania skradła K. J. (2) całą emeryturę, a więc jedyny dochód mający zapewnić pokrzywdzonej miesięczne utrzymanie. Swój przestępczy wyczyn była gotowa powtórzyć na szkodę małżonków K. dążąc do pozbawienia ich cennych precjozów stanowiących ich jedyny majątek.

Nie sposób zrozumieć tego rodzaju zwyrodnienia, a tym bardziej nie sposób niczym go usprawiedliwić. Oskarżona jest przecież młodą kobietą, zdolną do pracy i nie musiała uciekać się do przestępstwa, aby zarobić na swoje utrzymanie. Sposób jej działania, motywy i pobudki świadczą więc o dużej i pogłębiającej się demoralizacji, poczuciu całkowitej bezkarności i braku poszanowania elementarnych norm społecznych.

Należy podkreślić, że za występki przeciwko mieniu P. K. była karana wielokrotnie, a osądzane przestępstwa popełniła w warunkach recydywy, o której mowa w art. 64 § 1 kk.

W ocenie Sądu, pożądane skutki tak w sferze resocjalizacji, jak i w sferze prewencji może zapewnić wyłącznie odpowiednio surowa kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym. Orzeczenia takiej właśnie kary wymaga po pierwsze - przepis art. 69 § 1 kk, nie dopuszczający dobrodziejstwa probacji wobec sprawcy już skazanego na karę pozbawienia wolności, a po drugie negatywna prognoza kryminologiczna zbudowana na ewidentnych skłonnościach P. K. do cynicznego wykorzystywania ludzkiej naiwności i prowadzenia życia na cudzy koszt.

Mając to na względzie wymierzono jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, bowiem kara na niższym poziomie nie oddałaby ani wagi czynu, ani jego okoliczności podmiotowo-przedmiotowych.

Jako okoliczność łagodzącą potraktowano postawę oskarżonej, która przyznała się do popełnienia obu czynów, wyraziła skruchę i pełne zrozumienie dla czekających konsekwencji karnych, deklarując gotowość poddania się karze. Zdecydowana przewaga okoliczności obciążających, w tym zwłaszcza właściwości i warunki osobiste pokrzywdzonych, uprzednia – wielokrotna karalność i wyjątkowo odrażający sposób działania nie pozwoliły na orzeczenie kary w niższym wymiarze.

Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu ustalono zgodnie z brzmieniem § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).

Uwzględniając obecną sytuację życiową i majątkową oskarżonej przebywającej w zakładzie karnym stwierdzono podstawy do przyjęcia, że uiszczenie kosztów byłoby dla w/w obecnie zbyty uciążliwe, w konsekwencji czego zwolniono ją z tego obowiązku.